

Nr 221

Av herr Jansson i Aspeboda m. fl., om ökat anslag till väg- och flottledsbyggnader å skogar i enskild ägo.

För ett maximalt utnyttjande av landets skogstillgångar är ett väl utvecklat vägnät av den allra största betydelse. Ett sådant gör det möjligt att allsidigt utnyttja och tillvarataga skogsmarkernas produktionsförmåga och skapa tidsenliga arbets- och levnadsförhållanden för den befolkning, som helt eller delvis har sin utkomst inom skogsbruket.

Det allmänna vägnätet är emellertid ytterst otillräckligt för skogsbrukets behov. Stora skogsvidder, framför allt i norra delarna av vårt land, ligger ännu helt väglösa. Det är därför nödvändigt att såsom ett komplement till de allmänna — och i viss mån de enskilda — vägarna även få ett väl utbyggt nät av skogsbilvägar.

Kostnaderna för byggande av skogsbilvägar uppgår i regel till avsevärda belopp, och de många mindre skogsägarna kan helt naturligt icke ensamma ikläda sig dessa kostnader. Statsmakterna måste här lämna sitt stöd, men vad det allmänna härvidlag satsar får betraktas som en lösningsinvestering med hänsyn icke minst till de ökade skatteintäkter, som följer av att ett rationellt skogsbruk kan bedrivas även på avlägset belägna skogstrakter. Det bör sålunda ligga i det allmännas intresse att på allt sätt uppmuntra skogsägarna till ökat vägbyggande.

De statsbidrag, som hittills beviljats för detta ändamål, har emellertid varit mycket små i förhållande till det föreliggande behovet. Med anledning härav har också skogsstyrelsen i sina anslagsäskanden för budgetåret 1955/56 hemställt, att bidragsanslaget till skogsvägar och flottleder skulle höjas från 1,7 till 5 miljoner kronor. I årets statsverksproposition har också en anslagshöjning förordats, men denna stannar vid en uppräkningsmedel till sammanlagt 2,5 miljoner kronor. Vid sitt ställningstagande till anslaget storlek framhåller departementschefen, att en ytterligare uppräkningsmedel torde böra föranleda en prövning, huruvida en del av anslaget borde avräknas mot bilskattemedel.

Vi anser för vår del det vara riktigt om bilskattemedel till en betydande del bestredes dessa kostnader, och vi vill föreslå, att dessa medel redan i år tages i anspråk för att höja ifrågakvarnans anslag till den nivå, som skogsstyrelsen begärt. I sitt utlåtande nr 31 till 1954 års riksdag uttalade även jordbruksutskottet, att det enligt dess mening förelåg beak-

tansvärda skäl för att en viss avräkning mot automobilskattemedel av statens bidrag till skogsvägar snarast möjligt tages under övervägande.

Vi vill för vår del vidare framhålla, att dessa skogsvägar inte bara underlättar utforslingen av virke, transport av arbetskraft, maskiner och materiel, samt att transportererna i mycket hög grad sker med lastbilar, vilket i och för sig motiverar, att den tunga biltrafiken här liksom annorstädes skall bestrida sin andel av kostnaderna. Dessa vägar har också betydelse för den allmänna samfärdseln. Detta gäller särskilt de större skogsvägarna, vilka ofta förbinder allmänna vägar med varandra. Den allmänna trafiken på dessa vägar har fått en sådan omfattning, att järnvägsstyrelsen i något fall vidgått sin andel av kostnaderna för korsning med järnväg, allteftersom skogsvägen betraktades såsom allmänneligen befa ren. Vidare tjänstgör skogsvägarna ofta som utfartsvägar. Av de bidragsberättigade skogsvägarna är sålunda omkring 1/3 utfartsvägar för en eller flera gårdar.

Med stöd av vad ovan anförts får vi sålunda hemställa,

att riksdagen måtte till Skogsvård m. m.: Väg- och flottbyggnadsleder å skogar i enskild ägo för budgetåret 1955/56 anvisa ett reservationsanslag av 5 000 000 kronor, varav 2 500 000 kronor avräknas mot automobilskattemedel.

Stockholm den 26 januari 1955

Robert L. Jansson
i Aspeboda

Harald Larsson
i Hedenäset

J. W. Pettersson
i Norregård

Sven Vigelsbo

Per Persson,
Norrby

Gunnar Ericsson
i Näs

Karl Andersson
i Björkäng

Nils Jönsson
i Rosshol